

Serate depravate (monolog)

– extrase –

Trezirea Evei. Stă pe un scaun în fața unei mese, pe care domnește un haos total, haosul obișnuit de după o serată zgomotoasă, pe care-l atestă tacâmurile aruncate la-ntâmplare și tot felul de resturi.

În jurul mesei, alte cinci scaune.

Eva e nepieptănată.

„Machiajul“ ei accentuat s-a risipit și-aproape că-i urățește fața.

Pe masă, în fața ei, o tavă cu cafele și un maldăr de plicuri cu corespondența zilei.

Gesturile ei plictisite, gesturi cu încetinitorul, uneori neîmplinite.

Bea o înghițitură de cafea. Își aprinde o țigară.

EVA: Lela... Lela... Strigăt în pustiu...

la primul plic, îl rupe, despăturește scrisoarea și citește.

„Doamna mea, știu că primiți nenumărate scrisori de la admiratorii ultimei dvs. cărți“.

Zâmbește sarcastic. Bea cafea. Fumează.

Ai ultimei cărți... De parc-ar exista și penultima...“Astfel încât, dragă doamnă, n-am nici o speranță că-mi veți dedica fie și un pic din prețiosul dvs. timp. Cu toate astea, îndrăznesc să vă trimit prezenta scrisoare, cu nădejdea firavă c-o veți citi. În cazul ăsta, voi pune și eu, dragă doamnă, umila mea pietricică la construcția admirației generale ce vă-nconjoară.“

Construcția admirației generale ce vă-nconjoară.

„Doamna mea, vă admir, vă admir, vă admir.“

Bea cafea. Fumează. Deschide altă scrisoare, citește.

„Mult stimată și minunată doamnă, nu-mi vine să-mi cred ochilor citind în ziare c-au avut nerușinarea să-ncadreze cartea dvs. în categoria literaturii pornografice. Vă asigur, eu, Konstantinos Konstantakopoulos, telefon 6934379988, proprietarul unei locuințe de 186 metri pătrați în Vrillissia și al unei case de vacanță la Karystos, în insula Eubeea, cu venit mare, cu principii morale extrem de severe, instruit, musculos, virilitate super și dură, că recenta dvs. carte nu are nici o legătură cu pornografia. Cu adâncă prețuire, umilul dvs. admirator Konstantinos“.

Lela, Lela, să-l treci la telefoane utile: Konstantinos Konstantakopoulos, 6934379988...

Deschide o altă scrisoare. Bea cafea. Fumează. Citește.

„Doamna mea, în cazul în care ați avea dorința să re trăiți scena din capitolul trei al cărții dvs., pp. 62–67, telefonați la numărul 6977802230. Răspłata va fi demnă de imaginația dvs. orgiastică. Takis“.

Lela, Lela. Telefoane utile: Takis, 6977802230. Nu știi niciodată ce se-ntâmplă. Capitolul trei. Paginile 62–67.

Bea cafea. Fumează.

Literatură pornografică!

Ce vrea să zică pornografică!

Eu? Literatură pornografică! Eu! Ce-or să-mi mai audă urechile? Eu n-am scris nimic. Nici n-am citit. Cine vrea mă crede, cine nu, nu. Nici o carte n-am citit, nici una. Paginile 62–67. Capitolul trei. Habar n-am, zău că n-am!

.....
Bea vin. Fumează. Deschide o scrisoare. Citește.

„Doamnă Papayanni, m-am identificat cu eroina romanului dvs.! De când v-am citit cartea, casa mea nu mă mai încape, ies din hainele mele, trupul mi se dedă vijeliei furnicăturii și totodată am întrerupt orice relație conjugală... Bărbatul meu e tulburat... Liniștea familială s-a dus pentru totdeauna! Sfătuiți-mă. Ce să fac? Ce să fac!“

Vârtejului furnicăturii! Vârtejului furnicăturii!

Bea. Fumează. Deschide o altă scrisoare.

„Dragă doamnă, vorba vine dragă, un simplu eufemism“.

Eva parcurge scrisoarea de trei pagini până la capăt. Citește scrisoarea.

Fani Demonzo. Fani Demonzo? Complet necunoscută.

.....
„Încetați odată cu exercițiile dvs. nocturne. Exercițiile nocturne nu vă permit să dormiți noaptea... Doamna mea, după cum vă dați seama, vă cunosc bine... Cunosc amănunte înfiorătoare ale vieții dvs...“ Amănunte înfiorătoare... Depinde de unghiul optic al fiecăruia în ce privește înfiorarea... Ceea ce pe dvs. vă-nfioară, doamnă Demonzo, pe mine pur și simplu mă-ncântă. Ceea ce evitați, eu urmăresc...

.....
Bea. Citește.

„Cea mai mare repulsie pe care-am simțit-o vreodată în viața mea... Cunosc“.

Cunoaște! Fani cunoaște totul!

„Cunosc isprăvile dvs. nocturne. Că-n fiecare seară, în timpul cinelor extrem de costisitoare – pe care firește că nu le plățiți dvs., dimpotrivă, dvs. sunteți plătită pentru participarea dvs. nerușinată – unul dintre comeseni, de fiecare dată altul, fără ca ceilalți să știe, nevăzut, sub masă, ascuns sub fața de masă cu falduri, până la sfârșitul cinei, se dedă la desfrâu asupra dvs...“

Se dedă la desfrâu... Frumos cuvânt... Fani Demonzo asta are talent de scriitoare... Cu siguranță mai mare decât al meu.

Izbucnește-n răs.

„În timp ce dvs. stârniți interesul convivilor, chiar și simpatia femeilor cu boala dvs. apărută din senin. Păliți înainte de a deveni roșie ca focul, respirația sacadată devine astmatică, pleoapele întredeschise tremură întruna, ușoara mișcare înainte și-napoi se transformă în spasme violente, gemete și suspine“.

Le descrie grozav, elegant, de parc-ar fi fost acolo!

„Atunci toți se reped să vă acorde îngrijiri, palme ușoare în obraji, șervețele umede pe frunte, masaje pe tâmpile, măsurarea pulsului și multe altele“.

Fumează.

Precis a fost acolo. „Măsurarea pulsului și multe altele... Fiindcă seratele se succedau unele după altele“... Se succedau... Frumoasă expresie. „Se succedau unele după altele și fiindcă-n fiecare noapte sub masă un altul sau o alta vă-mbolnăvea, ați dobândit faima de suferindă cronică“.

Suferindă cronică... Uluitor. Suferindă cronică. „... cu rezultatul ca dvs. să vă bucurați de compasiunea celor din jur, iar stăpânul casei, complicele dvs., de titlul de bărbat milos care continuă să se îngrijească de o femeie suferindă incurabil. Dimpotrivă, v-ați îmbogățit și l-ați îmbogățit!

...fiindcă fiecare autor al bolii dvs. depunea întotdeauna în pantofiorul dvs. o sumă apreciabilă.“

Își aprinde o țigară.

Le știe pe toate. De parc-ar fi fost acolo. Poate c-o fi fost. Apoi, după atâția ani... Și eu e cât pe-acți să uit... Adică ce? Să nu mă-mbogățesc! O să-mi spuneți că nu m-am obosit, c-am ales un drum ușor, o treabă ușoară... Ce să fi făcut, Fani, ce să fi făcut? La vremuri grele se potrivesc treburi ușoare... Și, la urma urmei, a fost drumul depravării... Al propriei mele depravări... Ție ce-ți pasă, mă rog? Tu nu te-ai destrăbălat! Sau oi fi fost și tu în vreuna dintre acele nopți sub masă? Oi fi fost și în vreo noapte când m-ai îmbolnăvit? Nu cumva plânger după banii tăi? Banii depuși în pantoful meu? Când erai satisfăcută, era bine, ai? Nu știu unde vrei să-ajungi, nu știu ce-o să-mi ceri, dar dacă-ți vrei banii, vino să ți-i dau... Nu sunt chiar o măgăriță! Dacă-ți închipui asta despre mine, te-nșeli... N-am răbdarea unei măgărițe... Sunt o purcea, Fani, o purcea! Cât despre jocurile de sub masă, dac-ai fi trăit plictiseala pe care o trăiam eu... În fiecare seară aceleași și-aceleași... Iubitul meu de-atunci... O să ți se pară ciudat, Fani, dar da, îl iubeam... Dacă nu l-aș fi iubit, nu i-aș fi făcut toate hatărurile... Nu l-aș fi nsoțit în fiecare seară la cine care se lăsau cu jocuri de cărți... Eu n-am jucat niciodată cărți. Și-l însoțeam, numai și numai ca să fiu lângă el și să-i admir degetele, să-l sorb din priviri, să-i admir vorbele... Avea un rar talent

de a vorbi... mă uluia... eram fericită... Iar el mă avea acolo ca să mă arate celor din jur, să-și afirme bărbăția... Nu mai rezistam să trăiesc viața asta... În fiecare noapte o luam de la capăt... În fiecare noapte... Era scriitor... Un scriitor care nu trăise niciodată ce scria... Era nefericit... Nu trăise nici una dintre fanteziile lui nebunești... Nu găsea reflectarea fanteziei lui în viața însăși. Inspirația îi secase... L-am cunoscut în Piața Koumoundourou, într-o după-masă, după o ploaie bruscă, pe 12 aprilie. Era într-o miercuri după-masă... Magazinele erau închise... Am alergat udă learcă sub un refugiu, în fața unui magazin de flori artificiale, cred că încă există, ca să mă feresc de ploaie. El era acolo. Aștepta și el să se oprească ploaia. Mi-a aruncat o privire străpungătoare. O adevărată țeapă ce m-a străpuns... Sau coboram privirea sau trebuia să fac și eu ceva... M-am apropiat privindu-l drept în ochi. „– Ați lins vreodată ploaia?“, i-am zis. „– Nu“, mi-a răspuns zâmbind... „– Aveți de gând să lingeați vreodată ploaia?“ Niciodată până-atunci nu avusesem un asemenea tupeu... Tupeu care l-ar fi pus în încurcătură până și pe un scriitor important, cum s-a dovedit. Intuiția mea era la fel de puternică pe cât tupeul meu. Mă adresasem persoanei potrivite. „– Să ling ploaia?“, s-a întrebat. „Nu m-am gândit niciodată“. „– Dacă într-adevăr doriți să lingeați ploaia, nu pierdeți ocazia“, am continuat. „Lingeați-o acum, de pe fața mea umedă“.

Fața lui aproape c-a atins-o pe-a mea, buzele lui palide s-au întredeschis, limba lui plescăia pe obrazul meu și sorbea picăturile de ploaie. Un tunet care a bubuit dintr-o dată în apropiere ne-a despărțit prima oară fețele și râsetele noastre s-au revărsat mai puternice decât următorul tunet. Iar când s-au terminat tunetele și ploaia, un taxi ne-a luat și ne-a dus și ne-a dus... Ne-am îmbătat rău. Nu vedeam în fața ochilor, mă-mbătasem până-n vârful unghiilor... Unghiile mele îmi zgâriau mâinile, mâinile însângerate se târau fără vlagă prin părul meu, iar când părul mi-a devenit roșu de tot, am ațipit.

Bea. Aprinde țigara și continuă lectura scrisorii.

„După cum vedeți, cunosc totul. Să nu vă treacă prin mintea dvs. bolnavă...“

Mintea mea bolnavă! Îmi place! Îmi place tare mult. Nu-i o femeie oarecare Fani asta. Mintea mea bolnavă!

Citește.

„Să nu vă treacă însă prin mintea dvs. bolnavă ideea c-am participat la seratele dvs. depravate.“

Bea. Fumează.

Serate depravate. Serate depravate. Acum pricep. Acum se explică totul. Titlul cărții mele. Fani Demonzo a citit cartea mea, cartea pe care eu n-am citit-o. Dacă-șți ce scrie-n cartea mea, lucrurile ar fi mai simple.

„Vă mirați de unde știu atâtea amănunte de-a fir a păr. Și totuși. Le cunosc din sursa cea mai autorizată și de nedeazămînit. Chiar din cartea dvs...”

Pauză.

Chiar din cartea mea! Ne-am salvat!

Continuă lectura.

„Dvs. înșivă susțineți, la începutul primului capitol, că această carte e strict autobiografică, istorisirea exactă a întâmplărilor reale, a căror protagonistă ați fost din 12 aprilie 1992 până în 12 noiembrie 1997”.

Bea. Fumează.

„Știți prea bine ce-nseamnă data asta. E sfârșitul legăturii cu scriitorul pe care l-ați cunoscut, absolut întâmplător, pe 12 aprilie 1992, în Piața Koumoundourou, când v-ați aflat amândoi sub același refugiu ca să vă feriți de ploaia iscată din senin...”

Bea. Fumează.

24 noiembrie 1997. Nu mai avea suflu. Trăia mai presus de forțele lui. Scria mai presus de forțele lui. În fiecare noapte, timp de cinci ani. Cinci ani de nopți.

Pauză.

Apucase să scrie totul. Fără ca eu să am habar. Fără să am habar, vorba vine. De multe ori voia să-mi citească ce scria. Dar unde să găsesc timp să-l ascult? Cu o asemenea amețală. Cu o amețală atât de frumoasă. Și, ca să spun drept, n-aveam nici o curiozitate. Manuscrisele lui erau întotdeauna întinse pe birou. N-am aruncat nici o privire niciodată, nu. Și am dreptate, din moment ce scria despre mine, numai despre mine. Despre cine alta să fi scris, Fani Demonzo? N-oi fi vrând să scrie despre tine?

Bea.

Ce să fi citit, așadar, ce să fi citit? Ce să aflu? Să aflu ce-am făcut eu înșămi cu o zi înainte? Nu știam eu ce-am făcut? Trebuia să citesc? Ce să fi aflat mai mult?

Fumează.

Iar ție, Fani Demonzo, ce-ți pasă? Ești nevasta lui? Eu singurul lucru pe care-l știu este că l-am salvat. L-am salvat de la disperare și plictis. L-am salvat de la jocul de cărți, de la nesfârșitele jocuri de cărți, de la vorbăria aia nesfârșită și fără rost... Ce scrisese până atunci, ce? O vorbărie fără sfârșit. Încerca să găsească intrigi, situații, caractere, prostii. El singur recunoștea. Până atunci scrisese tot ce nu trăise. Grație mie, el însuși recunoștea, și, din moment ce și tu, Fani Demonzo, cunoști totul, află că din clipa când l-am cunoscut a început să trăiască tot ce nu scrisese și să scrie tot ce trăise cu mine.

Bea.

Bine, era scriitor. Și ce să facă un scriitor? ! Are prostul obicei să scrie. Dacă n-ar fi scris, ce scriitor ar mai fi fost? Nu puteam să-i tai prostul obicei de a scrie.

Și-aprinde o țigară.

Și, la urma urmei, cu mine trăia tot ce merita să fie scris. Cartea pe care n-am citit-o niciodată e ca și cum aș fi citit-o. Dacă mă gândesc bine, ce făcea? Îmi fura viața și-o-nșira pe hârtie! Până pe 24 noiembrie 1997.

Bea.

În fiecare seară dădeam masă la prieteni, la cunoscuți și necunoscuți. Cunoștea o groază de lume, ce-i drept. Unul dintre oaspeți, unul pe care eu îl alegeam din noaptea precedentă, își ocupa locul sub masă înainte de sosirea celorlalți invitați. Seratele astea au fost numai și numai ideea mea. Așa a-ncetat să se plictisească și să joace cărți. Noul joc îl interesa mai mult.

Bea. Fumează.

Mă plictiseau de moarte jocurile de pe masă. Mie doar cele de sub masă îmi plăceau. Și nu pot spune că nu-i plăceau și lui. Și-ncă cum! Era gelos, firește. Era tare gelos, dar nu putea face altfel. Nu voia să mă piardă. Încet-încet, a-nvățat să fie gelos, îi plăcea să fie gelos... și mai ales îi plăcea să-mi facă toate hatârurile. Iar eu, grație inspirației mele, l-am făcut să mă gelozească întruna și să nu se plictisească niciodată. Mă gelozea și suferea, dar se obișnuia. Toate-s obișnuință. Chiar și bătaia, tot obișnuință e. Și o obișnuință aduce după sine o alta și tot așa. Așa am început și eu să fumez.

Bea.

Mie-mi plăcea, când eram copil, pe la 13 ani și ceva, să mă bată tata. Așa am început să fumez, să fumez și tata să mă prindă și să-mi tragă o bătaie zdravănă. Și fumam întruna, să mă prindă asupra faptului. Tare mi-e dor de bătaia tatei. Eu am mâncat bătaie zdravănă, nu glumă, de la toți bărbații pe care i-am iubit, dar ca bătaia de la tata n-a fost nici una. Mă tem că n-o să mai mănânc alta la fel. Acum, din păcate, inspir respect, nu mă mai bate nimeni.

Fumează.

O obișnuință aduce după sine alta. Peste doi-trei ani tata a murit, bătaia a-ncetat, dar fumatul mi-a rămas. Cum să spun? Îmi place să iasă fum, fum de pe gură, fum din nări, să iasă fum în general. Nu știu, dar dacă nu iese fum, mă simt, mă simt stinsă...

Fumează.

Obișnuințele, obișnuințele rele... Fără obișnuințe rele n-ar exista cultură... Fraza asta nu-i a mea. A lui era. O spunea atât de des că devenise moșia lui... După cum moșia mea a devenit cartea lui... Iar cine a citit cartea, știe prea bine și restul...

Traduceri: Elena LAZĂR